

Samo Rugelj

Želja zlate ribice

Ležala sta na postelji, gola in prepotena, ona pa mu je stiskala mozolje. Tiste bele, krasne mozolje. Z vsake strani mozolja je noht drsel vedno bliže njegovemu središču. On se je pripravljaj, da začne javkati. Ali je javkal od ugodja, od bolečine ali samo še iz navade, tega ni več vedel. Na tleh je ležal razbit akvarij. Po parketu so se svetlikale črepinje in tvorile odseve v ne tako majhni lužici. Na sredini je onemoglo trepetala zlata ribica. Iz mozolja se je počasi pokazal bel črvček v obliki polžka. Kako je velik, je govorila ona, nekako s studom, ki pa jo je nezadržno privlačeval. V tem trenutku je rahlo počilo in pregorela je žarnica. Že druga ta teden, je komentiral, ko ga je zaprosila, naj jo takoj zamenja, kajti luč, ki je visela s stropa, je bila medla in zato ni dobro videla. Hotela pa je še. Stiskati mozolje. Vstal je in odšel po novo v omaro, ki sta jo imela v predsobi. Ona je medtem zamišljeno gledala zlato ribico sredi lužice. Preveč strastno sta se ljubila, hotela sta na nočni omarici, bila sta nerodna in preveč razgreta, pa ji je zdrsnila z akvarijem vred iz rok. Vrnil se je z žarnico. Ulegel se je nanjo, ki je gledala zlato ribico. Z eno roko je odvijal pregorelo žarnico, z drugo pa poskušal iz škatlice spraviti novo. Nekako mu je uspelo. Ona je pomohila dlan v lužico, kot da bi z roko hotela delati družbo napol mrtvi zlati ribici. Kot da bi se hotela igrati in plavati z njo. On pa je zamenjaval žarnico. Nova se mu je zataknila, ni hotela iti noter, pomagal si je še z drugo roko, ki jo je s težavo spravil prek njene glave. Segel je v notranjost, da bi žarnici utrl pot, mesto, kjer mu je ona prej stisnila mozolj, ga je še zmeraj skelelo, čutil je njeno telo pod seboj, nje, ki je z roko čofotala po lužici. Ribica se je dvignila v smrtnem krču, kar obvisela je za trnutek v zraku, ona je zaradi tega lahko kriknila, on pa je našel prosto pot.

Je dedov žig že spran?

Odpri sem oči, trajalo je minuto, dve, da sem sploh ugotovil, kje sem. Ogledalo na stropu, še dve na obeh stenah. Najnovejša pridobitev moje garsonjere. Postavil sem jih včeraj popoldne, s Sašo preizkusil včeraj zvečer. V redu. Zelo v redu. Kot ponavadi sem pogledal svojo sliko, portret, ki ga je naredil moj prijatelj, stari hiپی z dolgimi lasmi, večno cigareto v ustih in magičnimi očmi na blestem obrazu. Rekel je, da mi bo v sliko ujel dušo, okultna veda, sem se hahljal, ki se je bojijo tudi Indijanci. Pogledal sem sliko, zrcala so se odbijala vanjo, s pogledom sem trzil nazaj proti ogledalom, videl sem sliko, videl sebe, zavrtelo se je, bil sem tam in tu in slika je bila v ogledalu in jaz sem bil slika in vsi smo bili povsod, slika, jaz in ogledala, nekaj časa smo se vrteli, se smejali drug drugemu, se spogledovali, nisem več vedel, koliko nas je, kdo smo, zazdelo pa se mi je, da nisem sam, da je tu še nekdo, nekdo, ki je enak, vendar ne isti, podoben, vendar ne identičen, nekdo, s katerim sem bil nekoč eno, pa naju je čas prepolovil, enega napotil naprej, drugega pa pustil čakati, kateri sem jaz, sem se vprašal, prvi ali drugi, pravi ali nepravi, mlajši ali starejši, zakrilil sem z rokami, zakričal sem, kmalu je bilo vse tiho, nihče mi ni odgovoril, pod roko sem začutil kozarce, vrgel sem jih, slišal sem drobljenje, bel sneg, ki je puščal zvok, videl sem podobe, ki so pred menoj izginjale v jutro prihajajočega dne in potem, ko se je vse umirilo, ko sem zaprl in spet odprl oči, ko sem se spogledal s svojimi očmi na sliki, potem, potem sem vedel, kdo sem.